

РЕШЕНИЕ

№ 1942

гр. София, 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110216597 по описа за 2023 година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба от М. Б. Г., ЕГН *****, срещу наказателно постановление №23-4332-026295/31.10.2023 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова - Началник група към Отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на основание чл.175, ал.1, т.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 (един) месец за нарушение на чл. 123, ал.1, т.1 от ЗДвП, а на основание чл.179, ал.2, пр.2 от ЗДвП й е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 20, ал.2 от ЗДвП.

В жалбата се оспорват приетите за установени от административнонаказващия орган (АНО) фактически положения относно двете нарушения на правилата на ЗДвП. Жалбоподателят твърди, че не е доказан по безспорен начин фактът на вменените му прояви. Г. сочи, че след удара е спряла, огледала е автомобила на другия водач и след като се е убедила, че няма щети, е продължила движението си. Подчертава, че вторият участник в движението първи се е оттегил от мястото, поради което неправилно й се вменява отговорност за неспазване на пътните правила. Моли наказателното постановление да бъде отменено изцяло, като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят Г., редовно призована, се явява лично. Възползва се от правото си да даде обяснения, в които споделя своята версия за случилото се. Поддържа жалбата си и отправя искане за нейното уважаване, като поставя акцент върху отсъствието на основания да се отнема свидетелството й за правоуправление.

Въззиваемата страна Началник група при ОПП - СДВР, редовно призована, не изпраща представител, който да вземе становище по фактите и приложимия по делото закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след

като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предполага пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 06.09.2023 г., около 23:20 часа, свид. М. Б. Й. управлявала лекия си автомобил „Тойота“, модел „Ярис“, с рег. № XXX, в гр.София, по бул.“България“, в посока от бул.“Тодор Каблешков“ към бул.“Гоце Делчев“. По същото време, в идентична посока и непосредствено след свид. Й. се придвижвала с личния си лек автомобил „Хонда“, модел „Сивик“, с рег. №СВ3800ТХ, жалбоподателката М. Б. Г.. Тя била придружавана от свои близки. Пътната настилка била от асфалт, суха, времето било без валежи, а видимостта не била затруднена.

В района на кръстовището на бул.“България“ и бул.“Гоце Делчев“, регулирано със светофарна уредба, свид. Й. преустановила движението си в изпълнение на сменилия се към забранителен светлинен сигнал. Жалбоподателката обаче, доколкото се придвижвала със скорост, която не била съобразена с наличието на друг участник в движението пред нея, поради разсейване, не успяла да намали и да спре своевременно. Като резултат управляваното от нея превозно средство се ударило с предната си броня в задната броня на автомобила на свид. Й.. Дватама водачи преустановили за момент движението си. Свид. Й. слязла, за да огледа щетите по корпуса на превозното си средство и направила знак на другия водач, че не е наранена. Уведомила го, че ще се изтегли от кръстовището и ще спре на веднага, за да се разберат. След това веднага се качила в автомобила си и след завой вляво, се насочила към спирката на Столичен градски транспорт, разположена в близост, пускайки аварийни светлини като знак, че изчаква. Жалбоподателката обаче, тъй като не различила добре повредите по другия автомобил, игнорирала поканата на другия водач, привела превозното си средство в движение и се отдалечила по платното на бул.“Гоце Делчев“, в посока кв. „Красно село“.

Свид. Й. направила опит да последва другия автомобил, но поради късния час се притеснила, върнала се на мястото на инцидента и веднага подала сигнал за настъпилото пътнотранспортно произшествие (ПТП) по телефон за спешни повиквания с номератор „112“.

Известен период от време по - късно на място пристигнал полицейски екип в състав - свидетелят Н. Георгиев Н. и неговият колега – Петко Василев. В присъствието на собственика на автомобила, ударен от неизвестния към този момент водач, те извършили оглед и констатирали повреди по задната му броня и багажника, които заснели със служебен таблет. Съставили протокол за пътнотранспортно произшествие и скица. На свид. Й. била представена за попълване декларация, в която тя описала обстоятелствата по настъпилия инцидент. Посочила номера и модела на превозното средство на напусналия участник в ПТП. От извършена справка в базата данни, поддържана от ОПП – СДВР, като собственик на последното била установена жалбоподателката, която била призована в сградата на ОПП - СДВР.

На 12.10.2023 г. нарушителят Г. се явила пред органите на пътна полиция. Попълнила декларация, в която признала, че е управлявала лек автомобил „Хонда Сивик“, с рег.№СВ3800ТХ, като описала лаконично обстоятелствата около инцидента. Споделила за възникналата пътна ситуация с другия водач, но категорично отрекла да е напуснала местопроизшествието умишлено, изтъквайки отсъствието на причинени от удара видими щети, както и липсата на претенции, предявени в тази насока от Й..

На същата дата - 12.10.2023 г., Ц. Х. Ц. - служител от ОПП – СДВР, съставил АУАН по докладната записка и протокол за ПТП №1871595/07.09.2023 г., изготвени от колегите му – Василев и Н., срещу М. Г. за това, че на 06.09.2023 г., около 23:20 часа, в гр. София е управлявала лекия си автомобил и поради несъобразена с интензивността на движението скорост е реализирала ПТП в придвижващото се пред нея моторно превозно средство „Тойота Ярис“, след което напуснала местопроизшествието, „като не уведомява компетентните органи на МВР“. Изрично било отразено, че АУАН е съставен по данни от образуваната преписка и сведенията, снети от страните. В АУАН били посочени за нарушени разпоредбите на чл. 123, ал. 1, т.1 от ЗДвП и чл.20, ал. 2 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя и двама свидетели и след подписването му, бил връчен на Г.. В съответната графа жалбоподателката не вписала възражения. Такива в писмена форма не постъпили и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН, на 31.10.2023 г. Началник група при ОПП - СДВР издал и атакуваното НП №23-4332-026295, с което при възпроизвеждане на фактическите констатации от акта и допълненията досежно нарушението по чл.123, ал.1, че водачът „не спира и не установява последиците от ПТП“, на Г. - въззивник, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП й била наложена „глоба“ в размер на 100,0 /сто/ лева за неизпълнено правно задължение чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 /един/ месец, а на основание чл.179, ал.2 от ЗДвП – „Глоба“ в размер на 200,00 лева за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: доказателствата, съдържащи се в показанията на разпитаните по делото свидетели Ц. Х. Ц., М. Б. Й. и частично обясненията на жалбоподателя Г., в писмените доказателства по делото: декларации от М. Г. и М. Йовова, скица на ПТП, протокол за ПТП с №1871595/07.09.2023 г., докладна записка от Н. Н., справка – картон на водача Г., заповеди на Министъра на вътрешните работи и Директора на СДВР, писмени отговори от ОПП - СДВР, вх. №361104/14.12.2023 г. и вх.№367174/20.12.2023 г., с приложения - снимка на лек автомобил, изготвена във връзка с протокол за пътнотранспортно произшествие, писмен отговор от Отдел „Оперативен дежурен център“ – СДВР, вх.№367687/20.12.2023 г., писмен отговор от Столична община, вх. №374743/29.12.2023 г., приобщени по реда на чл.283, ал.1 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН.

Съдът от първа инстанция кредитира показанията на свидетелите Ц. и Н., като ги намира за логични, достоверни, обективни, безпротиворечиви относно реда за изготвяне на протокола за ПТП, приложената към него скица и последващото съставяне на АУАН. Свид. Н. е категоричен, че за изготвяне на първоначалните документи се е водил по информацията, предоставена му от установения на място водач, който е споделил пред него механизма на реализираното ПТП, идентичен с този, вписан от Йовова в изготвената декларация. От своя страна, Ц. е следвал съдържанието на представените на вниманието му материали от образуваната по повод пътния инцидент преписка пред органите на ОПП – СДВР, като е съобразил и сведенията, събрани от двамата водачи. Пропуските и липсата на спомени, заявени в показанията на посочените свидетели, съдът отдава на изминалия период от време и естеството на тяхната работа (почти ежедневното обследване на множество нарушения, попълването на документация и т. н.). Същите не са от естество да препятстват изясняването на фактите относно реда за съставяне на АУАН, ползваните в тази насока документи, процедурата по установяване на виновния водач и извършеното от него пред контролния орган деклариране на относими обстоятелства. Свидетелят Н., макар и неочевидец на настъпилото ПТП, се е отзовал заедно със своя колега Василев на подадения сигнал и е различил следи от реализирания пътен инцидент върху останалия на място лек автомобил, видно от описаните в протокола за ПТП щети, причинени по неговата задна броня. Те са били надлежно заснети със служебен таблет, ползван от екипа, за което свидетелстват и приобщените по делото фотоизображения. Фактът и разположението на констатираните

повреди е бил в корелация и със сведенията от свид. Й. - останал на място водач, споделени пред полицейските органи в рамките на проведената беседа, с оглед установяване причините за настъпване на ПТП.

Така изложените обстоятелства напълно се припокриват със заявеното от разпитания в съдебно заседание втори участник в пътния инцидент – свид. Й.. Тя подчертава, че пътната ситуация е била предизвикана от водача Г., която не е съобщила скоростта на управление на превозното си средство с особеностите на движението, изразяващи се в неговата интензивност и по- конкретно бързината на придвижването на автомобила пред нея и така причинила настъпването на удар. Доколкото Й. се явява и пряко заинтересована страна във възникналата ситуация, съдът подхожда критично към заявеното от нея, като го съпоставя с останалия доказателствен материал. Според свидетелката ударът между двете моторни превозни средства е настъпил мигновено, тъй като Г. не е успяла да задейства своевременно спирачния си механизъм, поради скоростта си. Тази обстановка, впрочем, е призната и в обясненията на жалбоподателя. Й. сочи, че другият водач, след като първоначално е спрял, за да установи наличието на евентуално причинени щети, е решил да продължи движението си и се е оттеглил. Същевременно, свидетелката обяснява първоначалното си оттегляне встрани от мястото на инцидента с желанието да освободи пътната връзка, за да не създава затруднения за други участници в движението. Категорична е обаче, че не е възнамерявала да си тръгне, като е отправила ясна покана към жалбоподателката да я последва встрани, за да се разберат, на която не е получила ответ. В така пресъздадените лични възприятия с твърдение за достоверност, съдът не открива противоречия със заявените пред контролните органи и в попълнените и от двамата водачи декларации факти. В последните е изложена идентична обстановка, поради което съдът намира показанията за непредубедени, предадени с присъщата на съхранен спомен логична последователност, поради което ги кредитира с доверие. Единственото отклонение от изложената фактология се открива в твърдението на М. Г., вписано в нейните сведения, поддържано и в обясненията в съдебното следствие, че причина за оттеглянето ѝ се явява липсата на различни щети по лек автомобил „Тойота Ярис“ и отсъствието на претенции у неговия водач. Така споделени обаче изявленията съдът приема за опровергани от разказите на свидетелите по делото, изготвените снимки на местопроизшествието, кореспондиращи и с факта на ангажиране наемсата на органите на ОПП – СДВР именно от свид. Й.. При формиране на вътрешното си убеждение по фактите съдът използва разказа на свидетелката, доколкото с показанията ѝ събитията от процесната дата са пресъздадени устойчиво и с присъщата на утвърден спомен логична последователност, което обстоятелство затвърждава тяхната убедителност и е индичия за проявената добросъвестност от нейна страна. Синхронът и непротиворечивостта на нейното изложение, съпоставени с останалия доказателствен материал, дават основание на съда да приеме, че така предоставената информация не е фрагментарна и не указва изопачаване. В този смисъл съдът кредитира с доверие показанията на разпитаното лице и ги поставя в основата на своите изводи по съществото на делото.

За изясняване на обстоятелствата по случая способстват и приобщените в хода на проверката документи - протокол за ПТП, скица, декларации, изхождащи от участниците в пътния инцидент и докладна записка, доколкото, както изрично бе подчертано и от свид. Н., същите са изготвяни въз основа споделеното от останалия на местопроизшествието водач. В този смисъл, представените по делото писмени доказателства отразяват проверката, като предпроцесуална дейност, предхождаща съставянето на АУАН и предоставят яснота относно обстоятелствата по делото, в частност заложените в тях констатации.

Съставът на първата инстанция се доверява и на другите приобщените писмени доказателства - отговори от СДВР, Столична община, справка - картон на водача Г., както и заповеди на министъра на вътрешните работи, които са събрани по надлежния процесуален ред, допълват приобщените гласни такива и се намират с тях в хармонично единство, поради което и не се налага подробното им обсъждане (по арг. от чл.305, ал.3 от НПК), като

установяват безпротиворечиво обстоятелствата по делото.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от З АНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК, съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

За правилното извършване на тази дейност ръководно-решаващият в съдебното производство орган следва да осъществи контрол върху съставения АУАН, съобразявайки неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща, съответно да провери издаденото въз основа него наказателно постановление. Съдът след извършена служебна проверка на АУАН и НП прие, че не са налице процесуални нарушения относно компетентността на длъжностните лица, които са съставили, респ. издали двата документа.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 1-годишен срок от извършване на нарушението, респективно – 3 месеца от откриване на нарушителя. От своя страна обжалваното наказателно постановление е издадено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

1. По нарушението на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

Съдът служебно констатира, че в частта на НП, в която са възведени фактическите измерения на нарушението на чл.20, ал.2 от ЗДвП, са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Разкрива се пълнота на изложението и се обосновава извод за налично отразяване на всички обективни признаци от състава на вмененото нарушение, които обезпечават в пълнота правото на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност. Лаконичното въвеждане на относимите обстоятелства не нарушава логическото единство на възпроизведените факти и не препятства възприемането на всеки един от изискуемите признаци на състава от материална страна. Отразени са дата, място и конкретни действия на жалбоподателката, касаещи поведението ѝ, с което е накарнала нормата на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

В духа на горните аргументи, настоящата съдебна инстанция приема, че въвеждане на относимата фактология напълно удовлетворява изискванията за достатъчно съдържание на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление.

Въззивникът е санкциониран за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, като на основание чл.179, ал.2, предл. 1 от ЗДвП му е наложено наказание „Глоба” в размер на 200,00 лева.

По делото е доказано по категоричен и безспорен начин, че на посочените в НП дата и място М. Г. е управлявала лек автомобил със съответни отличителни белези и характеристики, като придвижвайки се със скорост, която не е била съобразена с интензивността на движението в участъка, през който е преминавала и по-конкретно придвижващия се по- бавно пред нея лек автомобил, е причинила ПТП с него, като е изпуснала контрола върху управлението на своето превозно средство. Така очертаната

деятелност правилно е квалифицирана като нарушението на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. В ангажираната материалноправна норма е ситуирано правно задължение за водачите на пътни превозни средства при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Касае се за редица обективни фактори, някои от които са известни отнапред, а други са лесно предвидими. Без да са изчерпателно изброени, общото между тях е, че са предпоставка за внезапно усложняване на пътната обстановка, поради което водачът е длъжен да избере такава скорост, която му позволява да спре пред всяко предвидимо препятствие. Съставът на нарушението от своя страна се изпълва от нормата на чл. 179, ал. 2, предл.1 от ЗДвП и се прилага за всеки, който поради движение с несъобразена скорост причини ПТП. Новелата е бланкетна и обща, поради което простъпките, подведени под нейната хипотеза, следва да са максимално индивидуализирани, като конкретното ѝ съдържание е нужно да се запълни с разпоредби, установяващи правилата при избиране на скоростта на автомобила.

От анализа на гласните и писмените доказателствени средства и доказателства се установява, че в конкретния случай Г. не е изпълнила визираното в чл.20, ал.2 от ЗДвП задължение, не е оценила цялостната пътна обстановка, не е наблюдавала пътя, по който е минавала през цялото време, така че своевременно да възприеме движещото се по- бавно отпред превозно средство, обуславящо определена степен на интензивност на движението по пътното платно и превключвайки своевременно на по- ниска предавка, да предотврати негативните последици. Още повече че обективни пречки пред наблюдението на пътя не са съществували. В причинно-следствена връзка с това нейно волево поведение на водач е причинен вредоносният резултат, като са нанесени и щети по другия автомобил.

Неоснователно е изтъкнатото в жалбата възражение за недоказаност на детерминирани в акта фактически констатации. Същите се извличат от целокупния доказателствен материал, който е еднопосочен и не разкрива съдържателни противоречия. Сведения за факторите, с които въззивникът не е съобразил своите действия на водач, се извеждат от показанията на полицейските служители Н. и Ц. и на втория участник в ПТП. Свид. М. Й. подчертава, че автомобила на другия водач не е имал спирачен път преди да се удари в нейния, което свидетелства, че скоростта му не е била съобразена с интензивността на движението.

Не са събрани доказателствени източници, които да компрометират показанията на разпитаните по делото свидетели. Дори лично попълнената декларация от жалбоподателя, депозирана пред контролните органи и обясненията на Г. в съдебното заседание, не променя фактите по нарушението на чл.20, ал.2 от ЗДвП, предвид формулираното в тях признание за причиняване на ПТП в резултат на отклоненото внимание и несвоевременно задействане на спирачния механизъм.

С изложените по- горе аргументи, настоящият съдебен състав приема, че твърдените от административните органи фактически положения са доказателствено обезпечени и съответстват на обективната действителност, а противопоставените на тях частични възражения от жалбоподателя относно настъпилите щети в резултат на ПТП разкриват характеристиките на неубедителна защитна версия.

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 179, ал.2 ЗДвП, която предвижда отговорност за причиняване на пътнотранспортно произшествие при движение с несъобразена скорост. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон в тази част е приложен

правилно.

За пълнота е необходимо да се отбележи, че процесното нарушение на нормата на чл.20, ал.2 от ЗДвП не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН, доколкото същото не разкрива значителни отлики спрямо нарушенията от посочения вид. Още повече предвид данните за нарушения на правилата за движение, изводими от справката за водач, представена от ОПП – СДВР, видно от които Г. двукратно е била санкционирана в по-ранни периоди за нарушения на правилата за скоростта, регламентирани в ЗДвП.

Административното нарушение е извършено виновно, при форма на несъзнавана непредпазливост. Жалбоподателката не е предвиждала извършването на деянието, но е могла и е била правно задължена да стори това. Като правоспособен водач на МПС тя е била длъжна да наблюдава непрекъснато и да преценява цялата пътна обстановка, преди да избере скоростта на управление и нуждата от намаляване или спиране. Тя е могла да възприеме автомобила пред себе си, неговото придвижване, което именно е обуславяло интензивността на движението в този момент, а оттук да предвиди опасността от загуба на контрол върху своя автомобил и последващо съприкосновение с превозното средство пред него.

По отношение на наложеното административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 (двеста) лева, съдът намира, че съгласно чл. 179, ал. 2 от ЗДвП, санкцията е абсолютно определена, поради което не съществува юридическа възможност същата да бъде намалена (арг. от чл. 27, ал. 5 ЗАНН: “Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба...”).

По изложените съображения в тази си част наказателното постановление следва да бъде потвърдено.

2. По нарушението на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Съставът на настоящата инстанция обаче намира, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност за второто нарушение, засягащо правилото, въведено с разпоредбата на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Съставянето на актове за извършеното административно нарушение е основополагащ елемент от всяко административнонаказателно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието добросъвестно и законосъобразно осъществяване зависи в голяма степен ефективността на последващата юрисдикционна-наказателна дейност. Чрез съставения акт се сезира оторизираният административнонаказващ орган със съответния административнонаказателен спор и се иска от него да се произнесе по същия, като се внася твърдение, че е налице виновно извършено административно нарушение от определен вид. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление простъпката, вменена във вина на нарушителя и за която той е санкциониран, да бъде описана точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посоченото като накрънено правило от съответния нормативен акт. Също така следва да съществува правно единство между описаното като нарушение текстово и цифрово в акта и в наказателното постановление.

Съставеният в конкретния случай АУАН и издаденото въз основа на него НП не отговарят на императивните изисквания на разпоредбата на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото описанието на приетото за реализирано от жалбоподателя нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, респ. обстоятелствата, при които те са извършени, не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на

защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда.

АУАН и НП не съдържат част от обективните признаци на състава на нарушението, предявено на жалбоподателя с правна квалификация по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Съгласно посочения текст, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Прецизният прочит на акта и наказателното постановление обаче показва, че словесното описание на вмененото във вина на жалбоподателя нарушение не съответства на произтичащото от цитираната правна норма поведение. При неговата формулировка компетентните органи са посочили като правнорелевантни за отговорността на Г. факти, свързани с неизпълнение на задължението „да бъдат уведомени компетентните органи на МВР“, което не се изисква от приложената материалноправна норма. Същевременно, така подбраната материална норма не съответства на фактите, установени по делото. Доказателствените източници в конкретния казус налагат извод за причинени в резултат на ПТП „имуществени вреди“ и липсващо съгласие между водачите относно фактите и вината, относимо към хипотезата на чл.123, ал.1, т.3, б.„В“ от ЗДвП. За да е възможна преквалификация от ангажираното с АУАН и НП правило в това по чл.123, ал.1, т.3, б.„В“ от ЗДвП обаче, в съответните процесуални актове следва да са били ангажирани фактически твърдения за настъпилите щети и изрично вписване, че между участниците в произшествието не е било постигнато съгласие относно обстоятелствата, свързани с него. Приложението на хипотезата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН е допустима единствено при отсъствие на необходимост от съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, зададени като параметри от наказващия орган в неговия краен за извънсъдебната фаза на производството акт. Съдържанието на АУАН и НП в случая не предлага дори загатване за подобен резултат, който пропуск на етапа на съдебна проверка за законосъобразност на санкционния акт не може да бъде саниран. При наличието на имуществени вреди от настъпилото ПТП, те като елементи, задължително следва да фигурират в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, тъй като носят информация за фактите, обуславящи съставомерността на деянието и участието на нарушителя в осъществяването му. Предпоставят и различни по съдържание и обем действия, които водачът - участник е задължен да предприеме на мястото на ПТП. В казуса липсата на тази конкретика е довела до съществено процесуално нарушение, доколкото не създадени гаранции за пълноценно и ефективно упражняване на правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Възпрепятстван е и контролът върху законосъобразността на издадения санкционен акт, доколкото волята на наказващия орган е неясна.

Противоречивото въвеждане на обстоятелствата по обсъжданото нарушение на пътните правила се задълбочава от изменението от страна на наказващия орган в НП, в което той за първи път е възвел, че нарушителят „не е спрял и не е установил последиците от ПТП“ – обстоятелство, по което нарушителят не се е защитавал при съставянето на АУАН. Последното макар да се свързва с правилото на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, е неприложимо в хипотеза на причинени при ПТП „имуществени вреди“, както и не кореспондира с установените по делото факти, касаещи именно този настъпил негативен резултат. Посредством извършената промяна наказващият орган е допринесъл да се открие и несъответствието между нарушената норма и фактите по делото, което се явява съществено процесуално нарушение на изискването, установено в чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН.

Обективизираните в АУАН и НП обстоятелства по нарушението, допълването на елементи и неизчерпателно отразяване на съществени признаци на възможните състави дават основание да се коментира и смесване на хипотезите на нарушения по чл.123, ал.1, т.1 с тези по чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП, а дори и с тези на чл.123, ал.1, т.2 от ЗДвП, които също поставят изискване за определено активно поведение на водачите - участници в ПТП, но при различни фактически обстоятелства. Изложените по-горе пороци обосновават тезата за

наличие на съществени нарушения на чл. 42, т. 4 и т.5 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т.6 от ЗАНН. В настоящото производство не се допуска тълкуване или допълване на възведеното обвинение въз основа приобщения по делото доказателствен материал. Невъзможно е и изменение на „административното обвинение“, доколкото съдът не разполага с подобни правомощия. Допуснатите пропуски при описанието на фактически обстоятелства в АУАН и НП води до неопределеност на предмета на доказване и невъзможност за проверка наличието на материално правните предпоставки за налагане на наказание.

Само за пълнота, съдът намира за необходимо да сподели, че ако хипотетично бъдат игнорирани тежките процесуални пороци, събраните по делото доказателствени материали по същество налагат извод за допуснато нарушение на правилата за движение по пътищата от жалбоподателката. То е свързано с несъобразяване с изискването, като участник в ПТП, при което са причинени имуществени вреди, да окаже съдействие за установяването им. В допълнение, доколкото между нея и свид. Й. не е имало съгласие относно обстоятелствата, свързани с инцидента, тя е следвало, без да напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на Министерство на вътрешните работи на територията, на която е настъпило ПТП и да изпълнява указанията й. Тези правила не са спазени от Г. като водач. Наличието на пороци в процедурата и в начина на формулиране на административното обвинение обаче възпрепятства реализирането отговорността на жалбоподателката и за това нарушение.

Съобразно изложените по- горе фактически и правни доводи, съдът достига до извод, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено в частта на наложените наказания за нарушението по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП и потвърдено в частта за извършеното нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, санкционирано по реда на чл. 179, ал. 2 от ЗДвП.

Така мотивиран, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №23-4332-026295/31.10.2023 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова – Началник група към СДВР, ОПП - СДВР, **В ЧАСТТА**, с която на М. Б. Г., ЕГН *****, на основание чл. 179, ал. 2 ЗДвП, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева, за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, **като правилно и законосъобразно.**

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-4332-026295/31.10.2023 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова – Началник група към СДВР, ОПП - СДВР, **В ЧАСТТА**, с която на М. Б. Г., ЕГН *****, на основание чл. 175, ал. 1, т.5 ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец за нарушение на чл. 123, ал. 1, т.1 от ЗДвП, **като неправилно и незаконосъобразно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____